

Escolle un destes dous artigos (ou escolle os dous e elabora dous textos) para construír un **texto argumentativo** no que deas a túa opinión sobre o tema principal do artigo elixido.

OPINIÓN

MARÍA CANOSA

PINGAS DE CRISTAL

26 xaneiro 2023. A voz de Galicia.

*O prezo da credibilidade.*

María Canosa

Renunciou a calquera indemnización e entón crérona. Os máis escépticos deixaron penetrar a incógnita no seu cerebro. Agora si, quizais Dani Alves violara unha moza. Que derrota tan grande a nivel social, que decepción. Non avanzamos o suficiente. Logo da Manada, o «eu si te creo» e o «eu tamén», seguimos no punto de partida. Non cremos ás mulleres, agochados na presunción de inocencia dos homes, como se fosen excluíntes. Nada máis lonxe! Para quen continúe atrapado nesta lea, que pasa coa presunción de inocencia da muller? Por que se acusa de falsidade ou traizón? Onde está aquí o dereito para ela?

Mentireira, mentireira, mentireira! Óense os berros saíndo dos ollos, nas miradas acusadoras, na desconfianza que viste a actitude de quen a escoita.

Nós non temos que xulgar nin a un nin a outra, diso encárganse os responsables da xustiza. Pero, por que a un se lle aplica un criterio e a outra non? É máis. Como é posible que medre a credibilidade dunha posible vítima por renunciar a unha indemnización? É o seu dereito. Non pediu nada. Pero, se quere optar á dúbida, ten que privarse diso. Non pasa con outros delitos, con outras vítimas. Só nas violacións, en contra das mulleres. Que desengano, que fracaso de avance social. O súper-famoso xogador non ingresou no cárcere porque unha moza lanzase ao aire unha acusación. Acabou así porque unha xuíza atopou indicios de comisión de delito. Con todo, a sombra da sospeita recaerá sempre nela.

OPINIÓN  
MARÍA CANOSA  
PINGAS DE CRISTAL  
9 febreiro 2024. A voz de Galicia.

## *O neno marabilla.*

María Canosa.

Era o mellor roubando balóns na cancha, máis de oito de media nun partido, un neno marabilla do baloncesto. Con trece anos rozaba o metro oitenta de altura. As súas mans e mente destacaban pola lixeireza de movemento. Botou catro anos sen perder un partido. Aí, na fronteira entre a infancia e a adolescencia, foi forxándose a lenda de quen logo escribiría o seu nome na NBA: Ricky Rubio. Un auténtico portento desa disciplina. As súas accións no terreo de xogo precedían. Os grandes, xa profesionais, sabían das súas reiteradas proezas. A ese neno marabilla non había que facerlle ningún oco, estaba gañando a pulso un lugar de seu. Foi o xogador de baloncesto máis novo en gañar unha medalla olímpica.

Medrou, como xogador e persoa, desde a serenidade. Mais ás veces, por moi optimista que te amoses, por moito que sorrías, hai unha couza rillando dentro. Era consciente de todo o que tiña e tentaba agarrarse a esa táboa de salvación. Insistíase a si mesmo que todo estaba ben. Mais Ricky é demasiado honesto. Sentíase mal, perdido. Así que parou. Para buscarse, para coidarse, para volver a reencontrarse.

Fixo un parón no máis alto da carreira, cando a vertixe é maior, nese punto no que a caída pode ser irreparable.

Agora, moi recuperado, regresa. Só cabe o aplauso, polo bo xogo que dará e pola melloría. Foi valente saber parar, todo un exemplo. Cando alguén diga «non podo máis», non pasedes o balón que lanza. Detede o partido. Mirádeo aos ollos e acompañádeo. A saúde mental non é un xogo.